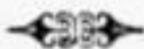

— «Πτηνόν, μὴ φεύγῃς, δειλιῶν
 πῶς μᾶς κατέλαβε χιῶν.
 Θερμόν, θερμόν
 ἐντός ἡμῶν
 θάλλπει τὸ πῦρ τῶν καρδιῶν.»

— «Θερμὴ καρδιά φιλική
 πάλλει παντοῦ· δὲν μοὶ ἀρκεῖ,»
 μᾶς ἀπαντᾶ,
 γοργὴ πετᾶ,
 κ' εἰς ξένας στέγας κατοικεῖ.

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

Εἰς τοὺς παλμούς μου τὰς στιγμὰς μετρῶν
 καθ' ἃς νὰ μένης ὄρισται μακρὰν,
 εἰς νόσον, νόσον τήκομαι πικρὰν,
 καὶ δὲν εὐρίσκω, φεῦ! τὸν ἰατρόν!
 Τὸ πῦρ ἐντός μου δὲν πραΰνει δρόσος,
 καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ἄνθος φθειρ' ἢ νόσος.

Ἦγάπων πρόην τὴν χρυστὴν αὐγὴν,
 τὰ μειδιῶντα φῶτα τῶν νυκτῶν.
 Τὸ φῶς δὲν μ' εἶναι πλέον ἀνεκτόν·
 ἐμίσησα καὶ οὐρανὸν καὶ γῆν.
 Ὁ ἥλιος ἢ δὴ ἢ ἀνατέλλει,
 τί πρὸς ἐμέ; Θρηνῶ καὶ δὲν μοὶ μέλει.

Τὸ κῦμα τὸ θαλάσσιον βοῶν,
 ἢ τοῦ βουνοῦ ἀγροτική ᾠδή,
 οἱ πτερωτοὶ τοῦ δάσους μελωδοί,
 μ' ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν ἀρμονιῶν.
 Ἄλλ' εἰς τὴν φύσιν ἤδη ἀρμονία
 ἐν ὄνομα ὑπάρχει, λέξις μία.

Δὲν ἔχει τώρα ὁ καιρὸς πτερά.
 Πιέζων τὴν καρδίαν μου βαρὺ
 τὸ βῆμα τῆς ζωῆς βραδυπορεῖ,
 ἡμέρα πᾶσα ὡς αἰὼν περᾶ.
 Τὸν θάνατον ἢ σὲ ἀνυπομόνως
 ζητῶ θρηνῶν, ἀφ' ὅτου εἶμαι μόνος.

ΠΑΡΑΚΜΗ

Μελ. Gounod : (Que fais-tu blanche Tourterelle?)

Παρῆλθεν ἡ φαιδρὰ νεότης·
 τριγύρω μου σιγή.
 Καὶ σὺ, καρδία μου ὑπνώττεις,
 ὡς νὰ σὲ φάγ' ἡ γῆ.
 Εἰς τῆς ἡμέρας μου τὸ τέλος
 δὲν πρέπει ἄσμα, οὐδὲ γέλως
 εἰς χεῖλη τὰ ὠχρά.
 Πᾶν βλέμμα ἀπ' ἐμοῦ ἐστράφη,
 καὶ ἡ καρδία μου ἐτάφη,
 καὶ κλείεται ψυχρά.

